

34. STROM ŽIVOTA

Ještě do nedávna jsem byl zcela přesvědčen, že jíst z Krista je vlastně totéž jako jíst ze Stromu života, neboť obojí dává věčný život (viz. 16. kap.). Slyšel jsem dokonce na toto téma zajímavé kázání a tak jsem snadno uvěřil, že mezi obojím není vlastně žádný rozdíl a že Strom života byl jakýmsi předobrazem Krista.

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Gen 3:22

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.

Jan 6:54

Snažil jsem se přijít na to, proč máme v Písmu dva zdroje věčného života, ale nic jsem nevymyslel a Pán mi nic neukazoval. Má snad Strom života v nebeském Jeruzalémě ještě nějakou jinou funkci? Je jistě mnoho věcí, které teď ještě vědět nemusíme a tak jsem to nechal být. V posledku je přeci jen jeden zdroj věčného života a tím je Bůh sám.

Stačilo mi objevené zjištění, že oba stromy v ráji nabízely zdánlivě totéž - **Být jako Bůh** (viz. 16. kap.). Buď být jako bůh vedle Boha a vědět to, co ví on – Strom poznání dobrého a zlého, nebo být spolu s Bohem v Bohu a tak mít s ním (v něm) jeho život – Strom života. To zcela změnilo můj pohled na Boha i na Adama, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu. Slyšel jsem totiž takový názor, že Adam inklinoval ke zlému a tak sáhl po zakázaném ovoci. Podle mého názoru Adam nemohl být hříšný dříve než zhřešil, Bůh jej nestvořil s inklinací ke zlému, ale naopak s inklinací k dobrému – být jako Bůh. Adam, což se překládá jako „Zemák“, byl stvořen jako pozemšťan (pozemák), ale Bůh mu k tomu vložil do srdce touhu být blíž k Bohu. Adama čekala ještě určitá metamorfóza, tj. proměna z pozemšťana v nebešťana na základě první věty Bible.

Adam ještě nebyl zcela hotov, nebyl stvořen jako nebeský anděl, byl stvořen zatím jen jako housenka, která je také Bohem v daný čas proměněna v motýla. Housenka není obrazem HŘÍCHU, svým způsobem je také dokonalá a tak ani motýl nemůže být obrazem morálně polepšené housenky. Satan zneužil tohoto skrytého vnitřního přednastavení člověka a strhl ho na svou stranu. Na Ježíše to při pokušení na poušti zkoušel také tak. Pokoušel ho tím, co je psáno. Adam zhřešil morálním hříchem **neposlušnosti** Božího zákazu, nikoliv tím, že by inklinoval ke zlému.

Toto srovnání dvou stromů mi úplně stačilo a Stromem života jsem se už blížeji nezabýval. Bill Johnson v knížce „Snění s Bohem“ tyto mé představy poněkud doplnil a rozšířil:

„Když okusili zakázané ovoce, střežil anděl hospodinův strom života, aby z něj Adam a Eva nemohli pojíst. Čeho se totiž strom života dotkl, to se stalo věčným. Věčným by se stal i jejich hříšný stav. Pak už by pro ně nebylo vysvobození.“

Bil Johnson „Snění s Bohem“

To je velmi zajímavý technický pohled na funkčnost Stromu života. Nemá svou vlastní vůli, ale učiní věčným cokoliv se ho dotkne. Strom života proto nemůže být konečným arbitrem (rozhodčím) o tom, kdo z něho smí nebo nesmí jíst a ke Stromu života proto nutně patřil i anděl s plameným mečem. Pokud se opravdu každý, kdo by pojedl ze Stromu života automaticky stal věčným a neměnným bez možnosti nápravy, pak bylo vyhnání Adama z ráje vlastně aktem veliké Boží milosti a slitování a nikoliv aktem trestu, odmítnutí a hněvu, jak se to dnes učí v mnoha církvích. Vyhnání bylo technicky nutné kvůli možnosti nápravy. Někdy Bohu přisuzujeme lidské motivy a emoce, které ve skutečnosti nemá a podle toho pak máme tendenci upravovat celé poselství evangelia.

Johnsonova myšlenka o kontaktu se Stromem života mi připoměla jeden velmi výrazný ač krátký sen, který jsem měl v úplných začátcích své víry ještě před svým obrácením ke Kristu. Tehdy jsem věděl o Bohu jen tři základní věci, že JE, je živý a technicky funkční.

Ocitl jsem se v nádherně rozkvetlé a prosluněné zahradě nebo zámeckém parku, vůbec si nepamatuji na žádný detail, možná tam byli i jiní lidé a možná i nějaká zvláštní zahradní architektura, ale vše bylo rozmazané a jakoby v dálce. Ocitl jsem se u podivného stromu, který nebyl na pohled vůbec lákavý. Byl celý hnědý, vypadal spíše jako hodně zralá rozvinutá borová šiška před vysemeněním. Mezi dřevnatými šupinami vykukovaly černé, zrcadlově lesklé slzičky. Vypadaly jako ze zvláštní černé rtuti. Zcela bezelstně s dětskou zvědavostí jsem se jedné slzičky dotkl. Okamžitě mne to odrazilo od stromu s intenzivním pocitem nehodnosti a viny. Bylo to, jako bych se sám dotkl nejcitlivějšího bodu ve svém vlastním nitru, které je extrémě háklivé na dotek s mnohem větší choulostivostí než oční zřítelnice. Bylo to velmi bolestivé a kdyby to netrvalo jen setinu vteřiny, bylo by to nesnesitelné. Jakoby mnou projel elektrický výboj až do „nejvnitřnějšího nitra“, o jakém

jsem vůbec neměl tušení, že ho někde v sobě mám. Ten výboj byl ovšem zcela jiný, než elektrický, na obrázku jsem ho sice pro názornost vyjádřil elektrickým bleskem, ale v tom snu nic takového vidět nebylo. Vnímal jsem velmi intenzivně, že v těch rtuťovitých slzičkách byla skryta veliká životodárná síla, ale jakoby jiná síla nedovolila, abych se jich směl dotknout. Okamžitě mne to probudilo a já vůbec nechápal, co se to se mnou stalo. V tom snu silně „hrklo“ někde hluboko v mém nitru, kde se současně zobrazila temnota prázdné černé díry mého srdce. Ten vjem byl tak silný a reálný, že jsem ho cítil ještě dlouho po procitnutí. Ten nečekaný blesk vlastně ve skutečnosti nedovolil, abych se té slzičky vůbec dotkl, jakoby mezi můj prst a tu slzičku vstoupilo ostří plamenného andělského meče, který v posledním okamžiku zabránil, abych se Stromu dotkl.

Nikdy jsem o tomto snu nikde nemluvil celých 25 let, myslel jsem si, že to snad mohlo být dědictví mých někdejších marihuanových pokusů a produkt mé pomatené mysli. Bibli jsem ještě neznal a proto mi to tehdy připomělo spíše jako sáhnutí po zakázaném ovoci, než Strom života. Vůbec jsem neměl potřebu se na to někoho ptát. Také i dnes bude jistě na místě brát to s rezervou jen jako sen a rozsuzovat Božím slovem a Duchem.

Teprve až po 25 letech díky Johnsonovu postřehu dostal tento sen nový a hlubší význam v souvislosti se Stromem života, který se mi tím stal reálnějším. Posun v poznání a smysl tohoto poselství vidím hlavně ve dvou věcech:

Za prvé jíst z Krista a jíst ze Stromu života už nevidím jako totéž. Hlavní rozdíl je v tom, že jíst z Krista mohou všichni hříšníci na celém světě, vždyť se kvůli nim obětoval, kdežto ze Stromu života v NEBI budou smět jíst pouze 100% svatí, kteří si již „očistili svá roucha“.

Bez „jedení“ z Krista, čili bez poslušnosti jeho Slova, bez očištění jeho krví od hříchů a bez přijetí jeho Ducha, by pak v NEBI vůbec nebylo možno přistoupit ke Stromu života:

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.
Zj 22:14

Za druhé samo vyhnání Adama s Evou z ráje ztrácí tímto zjištěním rozměr Božího hněvu a dostává naopak rozměr velikého Božího slitování a milosti. Funkce obou stromů se prohodily. To, co bylo zakázaným ovocem (strom poznání dobrého a zlého) Bůh proměnil v Desatero (Poznání HŘÍCHU) a to, co mělo dát Adamovi věčný život (strom života) se kvůli nové možnosti jeho záchrany stalo zakázaným ovocem.

Židé často viděli svého Boha jen jako příliš rozhněvaného vládce, který je stále trestá. Ježíš přišel a přinesl milost a tím také výrazně odlišný pohled na Otcovo srdce.

Ježíš řekl židům:

„A kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal.“

Jan 12:45

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Jíst z Krista mohou na zemi všichni hříšníci na celém světě,
kdežto ze Stromu života v nebi
budou smět jíst pouze 100% svatí,
kteří si již „vyprali svá roucha“.

**Blaze těm, kdo si vyprali roucha,
a tak mají přístup ke stromu života i do bran města.**

Zj 22:14

**HŘÍCH NEVZNIKL PORUŠENÍM DESATERA,
NAOPAK DESATERO BYLO DÁNO AŽ KVŮLI
PORUŠENOSTI ČLOVĚKA HŘÍCHEM.**

(Sen: Strom života na rozdíl od Stromu poznání není na pohled lákavý k jídlu.)

*To, co bylo v ráji zakázaným ovocem
(strom poznání dobrého a zlého)
Bůh kvůli hříchu proměnil v Desatero (poznání hříchu)
a to, co mělo dát Adamovi věčný život (strom života)
se rázem stalo zakázaným ovocem,
aby zůstala možnost pro plán záchrany.*

Co se dotkne stromu života,
to se stane věčným.
(Bill Johnson)